

týče zásad ústnosti a bezprostřednosti, mohlo by o jejich porušení jíti jen, kdyby spisy, jež byly na základě onoho mezitímního nálezu při hlavním přelíčení předčítány, spadaly pod spisy v prvním odstavci § 252 tr. ř. vypočtené, tomu však tak není. (Srov. rozh. čís. 2804 vid. sb. a vývody generální prokuratury v něm uvedené.) Z toho, co uvedeno, vysvítá, že mezitímním nálezem, o nějž jde, nebyly na úkor obhajoby zanedbány nebo nesprávně vyloženy zákony nebo zásady § 344, čís. 5 tr. ř., tak že tu není zmatku stížností vytýkaného. Budiž ostatně poukázáno i k tomu, že skutečnost, že obžalovaný byl pro zločin pokusu násilného smilstva na Anně J-ové obžalován a pro to porotou zločinem veřejného násilí omezováním osobní svobody vinným uznán, a byť i dosud neprávoplatně, na tři měsíce odsouzen, byla porotcům na vědomí přivedena již v důvodech obžalovacího spisu, jenž musil býti i s důvody podle § 314 tr. ř. pod zmatečností při porotním přelíčení přečten. Bránil tudíž uplatnění zmatku čís. 5 § 344 tr. ř. i předpis předposl. odst. § 344 tr. ř. Bylo proto zmateční stížnost zavrhnouti jako bezdůvodnou.

Čís. 4251.

Nezbytným předpokladem pro vyslovení ztráty volebního práva do obcí je odsouzení pro trestný čin, pro který podle platných ustanovení nastává tento účinek.

Při odsouzení pro přestupky podle § 11 zákona o potravinách (čís. 89/1897 ř. zák.) nelze vysloviti ztrátu práva volebního ani, uznáno-li, že čin byl spáchán ze ziskuchtivosti.

(Rozh. ze dne 5. září 1931, Zm II 192/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Rozsudkem okresního soudu v Šumperku ze dne 8. dubna 1930, pokud jím bylo vysloveno, že u odsouzené nastává ztráta práva volebního, byl porušen zákon v ustanovení § 3, čís. 3 zákona z 31. ledna 1919, čís. 75 Sb. z. a n., v doslovu zákona ze dne 18. března 1920, čís. 163 Sb. z. a n., a zákona ze dne 14. července 1922, čís. 253 Sb. z. a n.; výrok ten se zrušuje.

D ů v o d y:

Okresní soud v Šumperku uznal rozsudkem ze dne 8. dubna 1930 obžalovanou vinnou přestupky podle § 11, čís. 1 a 4 zákona ze dne 16. ledna 1896, čís. 89 ř. zák. z roku 1897 o obchodu s potravinami, odsoudil ji za to s použitím § 261 tr. zák. k peněžitému trestu 100 Kč, v případě nedobytnosti do vězení na 2 dny, povolil jí podmíněný odklad trestu se zkušební dobou na dvě léta a vyslovil, že obžalovaná ztrácí právo volební. Výrokem rozsudku, že obžalovaná ztrácí právo volební, byl porušen zákon v ustanovení § 3, čís. 3 zákona ze dne 31. ledna 1919,

čís. 75 Sb. z. a n., v doslovu zákona ze dne 18. března 1920, čís. 163 Sb. z. a n., a zákona ze dne 14. července 1922, čís. 253 Sb. z. a n. Podle prvního odstavce čís. 3 § 3 zákona ze dne 31. ledna 1919, čís. 75 Sb. z. a n., v doslovu citovaných dvou zákonů, jsou z práva voliti vyloučeni, kdož byli pravoplatným rozsudkem trestního soudu odsouzeni pro takový zločin anebo pro takový přečin anebo přestupek, pro který podle platných ustanovení nastává ztráta práva volebního do obcí. Druhý odstavec čís. 3 téhož § pak stanoví, že, není-li zvláštním zákonem výslovně ustanoveno, že ztráta práva volebního nastává bezpodmínečně, může býti tato ztráta vyslovena jen, byl-li trestný čin spáchán z pohnutek nízkých a nečestných. Nezbytným předpokladem pro vyslovení ztráty práva volebního do obcí je tedy odsouzení pro trestný čin, pro který podle platných ustanovení nastává tento účinek. Přestupky podle § 11 zákona ze dne 16. ledna 1896, čís. 89 ř. zák. z roku 1897 o obchodu s potravinami nejsou však takovými trestnými činy, pro něž by v případě odsouzení byla podle ustanovení, platných v době, kdy zákon ze dne 31. ledna 1919, čís. 75 Sb. z. a n. nabyl účinnosti — podle § 76 dnem vyhlášky, t. j. dnem 18. února 1919 — nastávala ztráta práva volebního do obcí, a ztráta tohoto práva nebyla na ně rozšířena ani pozdějšími zákony, takže při odsouzení pro přestupky, jimiž byla obžalovaná uznána vinnou, nemůže podle platného práva vůbec nastati ztráta práva volebního. Z toho, co uvedeno, plyne, že zjištění, podle něhož obžalovaná jednala ze ziskuchtivosti, a jímž rozsudek odůvodňuje výrok o ztrátě práva volebního, tento výrok neospravedlňuje (srv. sb. n. s. čís. 1634). Výrok citovaného rozsudku o ztrátě práva volebního stal se pravoplatným, an se z tohoto rozsudku odvolal jen veřejný obžalobce, a to z výroku o podmíněném odsouzení, a krajský soud v Olomouci, — jenž jako soud odvolací ve věcech přestupkových rozsudkem ze dne 15. května 1930 tomuto odvolání vyhověl a prohlásil odsouzení za bezpodmínečné, — neobíral se v rozsudku otázkou, zda vyslovil soud první stolice ztrátu práva volebního právem, či neprávem. Bylo proto zmateční stížnosti generální prokuratury podle § 33 tr. ř. na záštitu zákona vyhověti, a podle § 292 tr. ř. uznati právem, jak se stalo.

Čís. 4252.

Jest obecně známo, že při sovětském zařízení jest veškerá moc zákonodárná a výkonná v rukou výlučně dělníků a maloročníků, kdežto demokraticko-republikánská forma státu (nejmě i Čsl. republiky) spočívá v úměrné účasti všeho občanstva na moci zákonodárné a výkonné, aniž jest i jen některá vrstva občanstva z účasti té vyloučena. Jest proto přímý rozpor mezi idejemi, pro něž se vyvolává nadšení nápisem »ať žije sovětské Rusko«, a ideou Čsl. republiky, založené na demokraticko-republikánské formě, a jest takový výrok po případě pobuřováním ve smyslu § 14 čís. 1 zák. na ochr. rep.

Bezpečnost platné ústavy jest ohrožena již snahou vyvolati v oso-